

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL XX IR AB SEB BANKO GINČO NAGRINĖJIMO**

2026-07-15 Nr. 429-241
Vilnius

Lietuvos bankas gavo prašymą išnagrinėti vartojimo ginčą, kurio šalys yra XX (toliau – Pareiškėjas) ir AB SEB bankas (toliau – bankas).

Sprendimo santrauka¹

Ginčas kilo dėl banko pareigos grąžinti (atlyginti) Pareiškėjo neautorizuotos mokėjimo operacijos sumą. Mokėjimo operacija buvo inicijuota kaip kredito pervedimas, patvirtinant jį naudojant tapatybės atpažinimo priemonę – PIN kodų generatorių. Įvertinus šalių pateiktus paaiškinimus ir įrodymus, nustatyta, kad Pareiškėjo (mokėtojo) veiksmai su savo mokėjimo priemone pasireiškė dideliu aplaidumu, dėl to bankui nekilo pareiga grąžinti (atlyginti) neautorizuotos mokėjimo operacijos sumą, todėl nėra pagrindo tenkinti Pareiškėjo reikalavimo.

N u s t a t y t a:

Esminės faktinės kilusio ginčo aplinkybės

2026 m. gegužės 9 d. Pareiškėjas atliko 4 537 Eur momentinį kredito pervedimą (toliau – Ginčijamas mokėjimas) į UAB STANHOPE FINANCIAL tvarkomą sąskaitą, lėšų gavėjas – YY (toliau – gavėjas).

2026 m. gegužės 9 d. Pareiškėjas informavo banką apie atliktą neautorizuotą mokėjimą ir prašė atšaukti Ginčijamą mokėjimą. Bankas pokalbio metu užblokavo Pareiškėjo prisijungimą prie interneto banko bei kortelę, taip pat kreipėsi į gavėjo mokėjimo paslaugų teikėją dėl lėšų grąžinimo.

2026 m. balandžio 29 d. bankas informavo Pareiškėją, kad nebuvo gautas joks atsakymas į pateiktą lėšų grąžinimo prašymą, todėl nepavyko įvykdyti prašymo grąžinti lėšas.

Ginčo reikalavimai

Įpareigoti banką atlyginti nuostolius, patirtus dėl neautorizuotos mokėjimo operacijos įvykdymo – 4 537 Eur, ir atlikti tyrimą dėl banko ir UAB *Stanhope Financial* veiksmų.

Ginčo šalių pateikti paaiškinimai

Pareiškėjas nurodo, kad 2026 m. gegužės 9 d. skelbimų portale „www.skelbiu.lt“ paskelbė apie parduodamas kėdes. Tą pačią dieną su Pareiškėju susisiekė asmuo ir informavo, kad už parduodamą prekę jo naudai buvo atliktas apmokėjimas ir kad, siekiant gauti lėšas į sąskaitą, reikia patvirtinti pinigų gavimą į sąskaitą. Pareiškėjas paaiškino, kad, siekdamas gauti lėšas už prekes, suvedė PIN kodų generatoriaus APPLI1, APPLI2 slaptažodžius (toliau – slaptažodžiai). Pastebėjęs, kad iš jo banko sąskaitos buvo nurašyta Ginčijamo mokėjimo suma, Pareiškėjas kreipėsi į banką ir policiją, buvo pradėtas ikiteisminis tyrimas.

Bankas Lietuvos bankui pateiktame atsiliepime nurodė, kad Ginčijamą mokėjimą įvykdė pagrįstai, nes jis buvo inicijuotas ir patvirtintas pareiškėjo ir banko sudarytoje sutartyje nustatyta tvarka – panaudojus pareiškėjo interneto banko naudotojo atpažinimo kodą ir pareiškėjo naudojamo PIN kodų generatoriaus sugeneruotas skaitmenų sekas.

Bankas pažymėjo, kad neturi objektyvių galimybių iš anksto nustatyti, jog finansinė

¹ Santraukoje pateikiami tik trumpi bendrinio pobūdžio nagrinėto vartojimo ginčo apibendrinimai. Norint suprasti ir (ar) įvertinti sprendime aptariamas aplinkybes, sprendimo dėl šio ginčo esmės pagrindus ir motyvus, būtina tinkamai susipažinti su viso sprendimo turiniu.

operacija yra neteisėta, jeigu ji atliekama naudojantis klientui išduotomis prisijungimo ir atpažinimo priemonėmis. Banko teigimu, būtent suvedus pareiškėjo interneto banko naudotojo atpažinimo kodą ir PIN kodų generatoriaus sugeneruotas skaitmenų sekas buvo prisijungta prie pareiškėjo interneto banko paskyros ir patvirtintas Ginčijamas mokėjimas.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Lietuvos bankas ginčo nagrinėjimo proceso metu neatlieka Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo 42¹ straipsnyje reglamentuotų patikrinimų, skirtų faktinėms aplinkybėms, susijusioms su Lietuvos banko prižiūrimo finansų rinkos dalyvio galimu Lietuvos banko kompetencijai priskirtų teisės aktų reikalavimų pažeidimu, nustatyti ir įvertinti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Teisinis vertinimas

Mokėjimo paslaugų teikėjų veiklą ir atsakomybę, mokėjimo paslaugas, jų teikimo sąlygas ir informavimo apie šias sąlygas reikalavimus, mokėjimo operacijų autorizavimą ir vykdymą, mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugomis, kai mokėjimo paslaugų teikimas yra verslas, reglamentuoja Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymas.

Mokėjimų įstatymo 29 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad mokėjimo operacija laikoma autorizuota tik tada, kai mokėtojas duoda sutikimą įvykdyti mokėjimo operaciją. Jeigu mokėtojo sutikimo įvykdyti mokėjimo operaciją nėra, laikoma, kad mokėjimo operacija yra neautorizuota (Mokėjimų įstatymo 29 straipsnio 2 dalis).

Pareiškėjas nurodė, kad PIN kodų generatoriaus sugeneruotas skaitmenų sekas suvedė manydamas, jog taip tvirtina ne lėšų pervedimą iš savo sąskaitos, o lėšų į savo banko sąskaitą gavimą už parduodamas prekes. Dėl šios priežasties yra akivaizdu, kad Ginčijamo mokėjimo inicijavimas ir patvirtinimas neatitiko pačio Pareiškėjo valios, nors formaliai (pagal išorinius požymius) ir sutapo su Pareiškėjo ir banko sutarta sutikimo atlikti mokėjimo operaciją davimo forma ir tvarka. Atsižvelgdamas į tai, Lietuvos bankas daro išvadą, kad Ginčijamas mokėjimas, atliktas nesant Pareiškėjo valios ir neišreiškus valinių veiksmų patvirtinti Ginčijamą mokėjimą, laikytinas neautorizuotu.

*Siekiant išspręsti tarp Pareiškėjo ir banko kilusį ginčą, Lietuvos banko vertinimu, būtina nustatyti, **ar, atsisakydamas grąžinti Pareiškėjui Ginčijamo mokėjimo sumą, bankas pagrįstai rėmėsi Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalimi.***

Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad mokėtojai tenka visi dėl neautorizuotų mokėjimo operacijų atsiradę nuostoliai, jeigu jis juos patyrė veikdamas nesažiningai arba tyčia ar dėl didelio neatsargumo neįvykdęs vienos ar kelių šio įstatymo 34 straipsnyje nustatytų pareigų.

Mokėjimų įstatymo 34 straipsnis nustato mokėtojo pareigą naudotis jam išduota mokėjimo priemone pagal jos išdavimą ir naudojimą reglamentuojančias sąlygas, o sužinojus apie jos praradimą, vagystę arba neteisėtą pasisavinimą ar neautorizuotą jos naudojimą, nedelsiant apie tai pranešti mokėjimo paslaugų teikėjui arba jo nurodytam subjektui (Mokėjimų įstatymo 34 straipsnio 1 dalis), taip pat pareigą, gavus mokėjimo priemonę, imtis veiksmų, kad būtų apsaugoti personalizuoti saugumo duomenys (Mokėjimų įstatymo 34 straipsnio 2 dalis).

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas savo praktikoje yra konstatavęs, jog įstatyme nustatyta tokia mokėtojo paslaugų teikėjo atsakomybės už neautorizuotą mokėjimą sistema, pagal kurią mokėtojas turi teisę į neautorizuotos operacijos sumos sugrąžinimą, o mokėtojo paslaugos teikėjas turi pareigą ją sugrąžinti, išskyrus atvejus, jei nustatoma, kad: 1) mokėtojas veikia nesažiningai; 2) mokėtojas tyčia ar dėl didelio neatsargumo pažeidžia vieną ar kelias Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje nustatytas mokėtojo pareigas, susijusias su mokėjimo priemonėmis ir personalizuotais saugumo duomenimis. Nurodyta mokėtojo paslaugų teikėjo atsakomybės už neautorizuotą mokėjimą sistema reiškia griežtąją mokėtojo paslaugų teikėjo atsakomybę už atliktas

neautorizuotas mokėjimo operacijas, t. y. atsakomybę be kaltės. Kita vertus, mokėtojo paslaugų teikėjo atsakomybė be kaltės neeliminuoja paties mokėtojo pareigos elgtis rūpestingai ir atsakingai. Todėl tuo atveju, jei mokėtojas elgiasi nesąžiningai arba tyčia ar dėl didelio neatsargumo pažeidžia įstatyme jam nustatytas pareigas, paslaugos teikėjas yra atleidžiamas nuo atsakomybės. Ne bet kokių mokėtojo pareigų nevykdymas yra pagrindas atleisti mokėtojo paslaugos teikėją nuo atsakomybės, o būtent Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje nustatytų mokėtojo pareigų, kurios susijusios su mokėjimo priemonėmis ir personalizuotais saugumo duomenimis, be to, paprastas mokėtojo neatsargumas nėra laikomas mokėtojo paslaugos teikėjo atleidimo nuo atsakomybės sąlyga².

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra išaiškinęs, kad didelis neatsargumas pasireiškia neprotingu arba išskirtiniu rūpestingumo nebuvimu, kai asmuo nėra tiek rūpestingas, kiek akivaizdžiai būtina esamomis aplinkybėmis³. Didelis mokėtojo neatsargumas gali būti konstatuojamas tik tuomet, jei mokėtojas elgėsi labai nerūpestingai. Kad mokėtojas elgėsi labai nerūpestingai, turi įrodyti mokėjimo paslaugų teikėjas, pateikdamas konkrečius tokį elgesį pagrindžiančius įrodymus. Ši įrodinėjimo našta negali būti perkelta mokėtojui⁴.

Dėl mokėtojo neatsargumo laipsnio vertinimo, pagrindinių jo kriterijų ir glaudaus ryšio su ginčo byloje nustatytų individualių specifinių aplinkybių visuma Lietuvos bankas yra ne kartą plačiau pasisakęs savo ginčų nagrinėjimo praktikoje⁵, todėl šiame sprendime bus pasisakoma tik šiai konkrečiai ginčo bylai aktualiais aspektais.

Bylos duomenimis, Pareiškėjas su banku yra sudaręs mokėjimo paslaugų teikimo sutartį. Mokėjimo operacijos patvirtinimo būdai aptarti banko Bendrosiose taisyklėse (toliau – taisyklės).

Taisyklių 1 priedo 3 skyriaus 3.1 papunktyje nustatyta, kad sutikimą atlikti mokėjimo operaciją, be kita ko, galima duoti naudojant banko suteiktas atpažinimo priemones (slaptažodžius, kodus, kitus personalizuotus saugumo duomenis) interneto banke arba banko mobiliojoje programėlėje. Taisyklių 1 priedo 10 skyriaus 10.1 papunktyje nurodyta, kad banko suteiktą mokėjimo priemonę ir su ja susijusius personalizuotus saugumo duomenis mokėtojas privalo saugoti ir imtis visų reikiamų veiksmų, kad personalizuoti saugumo duomenys nebūtų atskleisti jokiems kitiems asmenims. Taisyklių 1 priedo 12 skyriuje nustatyti atvejai, kuriais bankas turi teisę blokuoti pareiškėjo mokėjimo priemonę ir (arba) sąskaitą. Taisyklių 1 priedo 13 skyriuje įtartina mokėjimo operacija apibrėžiama kaip elektroniniu kanalu inicijuojama mokėjimo operacija, kai kyla įtarimų, kad mokėjimo nurodymą pateikė ne pats pareiškėjas, atpažinimo priemonės buvo panaudotos nesaugiai, buvo pažeistas pareiškėjo naudojamos įrangos saugumas arba yra kitų saugumo pažeidimo požymių ar pagrįstų abejonių.

Įvertinus pirmiau minėtą teisinį reglamentavimą, sprendžiant, ar banko atsisakymas grąžinti Pareiškėjui ginčijamo mokėjimo sumą laikytinas pagrįstu, būtina įvertinti, ar Pareiškėjo elgesys vertintinas kaip didelis neatsargumas, dėl kurio su Ginčijamo mokėjimo įvykdymu atsiradę nuostoliai, kaip nustatyta Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalyje, tektų pačiam Pareiškėjui⁶.

Bankas mano, kad nuostolius dėl Ginčijamo mokėjimo Pareiškėjas patyrė dėl savo didelio neatsargumo, t. y. Pareiškėjas paspaudė trečiųjų asmenų atsiųstą internetinę nuorodą, suvedė savo interneto banko atpažinimo kodą ir trečiųjų asmenų atliekamus veiksmus patvirtino suveddamas PIN kodų generatoriaus sugeneruotas skaitmenų sekas, dėl to tretieji asmenys kliento vardu prisijungė prie kliento interneto banko paskyros ir inicijavo Ginčijamą mokėjimą. Banko teigimu, tretieji asmenys tokią galimybę įgijo dėl paties Pareiškėjo veiksmų, kuriais jis pažeidė jam tenkančias mokėjimo priemones naudojimo sąlygas.

Lietuvos bankas, siekdamas nustatyti, ar Pareiškėjo elgesys šiuo atveju gali būti laikomas dideliu neatsargumu, vertino Pareiškėjo elgesį pasitikint trečiojo asmens atsiųstame pranešime nurodyta informacija ir spaudžiant pateiktą nuorodą, suvedant Pareiškėjo mokėjimo priemonės personalizuotus saugumo duomenis suklustotame banko interneto puslapyje bei patvirtinant atliekamus veiksmus naudojant PIN kodų generatorių, taip pat banko veiksmus, kurių jis prevenciškai ėmėsi ir imasi tam, kad supažindintų pareiškėją su sukčiavimo elektroninėje erdvėje rizikomis bei tapatybės patvirtinimo priemonės saugaus naudojimo, jos personalizuotų saugumo žymenų suvedimo ir atskleidimo reikšme bei teisinėmis pasekmėmis.

² Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2023 m. rugsėjo 12 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-182-1075/2023, 44 punktas.

³ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2017 m. balandžio 13 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-180-378/2017.

⁴ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2023 m. rugsėjo 12 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-182-1075/2023, 82 punktas.

⁵ Pavyzdžiui, ginčo byla Nr. 2022-02496.

⁶ Duomenų, kad nagrinėjamu atveju Pareiškėjas galėjo veikti nesąžiningai arba tyčia, nėra, todėl galimas mokėtojo sukčiavimas, kaip pagrindas atleisti mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėją nuo pareigos atlyginti mokėtojui nuostolius dėl neautorizuotos mokėjimo operacijos įvykdymo, šiame sprendime atskirai nebus plačiau analizuojamas.

Vertinant paties Pareiškėjo elgesį, svarbu nustatyti, kaip Pareiškėjas, kaip mokėjimo paslaugų vartotojas, buvo įtikintas atskleisti savo mokėjimo priemonės personalizuotus saugos duomenis, įgalinusius trečiuosius asmenis inicijuoti Ginčijamą mokėjimą.

Lietuvos bankas, įvertinęs Pareiškėjo kreipimesi ir banko atsiliepime nurodytas aplinkybes bei kartu su kreipimusi ir atsiliepimu pateiktus duomenis, nustatė, kad prieš Ginčijamą mokėjimo įvykdymą su Pareiškėju susisiekė tariamas pirkėjas dėl Pareiškėjo skelbimų portale „www.skelbiu.lt“ parduodamos prekės įsigijimo ir jos pristatymo. Pareiškėjas paspaudė pranešime pateiktą nuorodą ir, manydamas, kad gaus lėšas į savo banko sąskaitą už parduodamą prekę, atliko prašomus veiksmus, tačiau šie veiksmai, kaip paaiškėjo vėliau, sudarė galimybę tretiesiems asmenims prisijungti prie Pareiškėjo interneto banko sąskaitos ir inicijuoti Ginčijamą mokėjimą.

Kaip minėta, Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje reglamentuojama viena iš mokėjimo paslaugų vartotojo, turinčio teisę naudotis mokėjimo priemone, pareigų – naudotis mokėjimo priemone pagal mokėjimo priemonės išdavimą ir naudojimą reglamentuojančias sąlygas. To paties straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad mokėjimo paslaugų vartotojas, gavęs mokėjimo priemonę, privalo imtis veiksmų, kad būtų apsaugoti personalizuoti saugumo duomenys.

Atsižvelgiant į tai, Pareiškėjo elgesys būtų laikomas kaip atitinkantis mokėjimo priemonės išdavimą ir naudojimą reglamentuojančias sąlygas, jei būtų nustatyta, jog Pareiškėjas ėmėsi pakankamų veiksmų (arba priešingai – nustačius, kad nuo tam tikrų veiksmų susilaikė) tam, kad jam banko išduotų mokėjimo priemonių personalizuotų saugumo duomenų, įgalinančių inicijuoti ir tvirtinti mokėjimus, konfidencialumas būtų tinkamai užtikrintas, o jam banko išduota mokėjimo priemonė būtų naudojama šalių sutartinius santykius reglamentuojančių dokumentų nustatyta tvarka bei sąlygomis.

Nors nepažįstamo asmens, prisistačiusio potencialiu pirkėju, atsiųstas pranešimas Pareiškėjui galėjo sudaryti pirminį įspūdį, kad jis ketina įsigyti Pareiškėjo parduodamą prekę, Pareiškėjas, prieš pateikdamas personalizuotus saugumo duomenis suklustotoje interneto svetainėje, neįsitikino nei pranešime nurodytos informacijos, nei siuntėjo, nei jam atsiųstos nuorodos patikimumu. Tokie Pareiškėjo veiksmai sudarė galimybę tretiesiems asmenims prisijungti prie Pareiškėjo interneto banko aplinkos ir inicijuoti Ginčijamą mokėjimą. Papildomai atkreiptinas dėmesys į tai, kad, siekiant gauti pinigines lėšas į banko sąskaitą, bankai neprašo sąskaitos turėtojo pateikti prisijungimo prie interneto banko paskyros duomenų, kitų konfidencialių banko sąskaitos duomenų ar suvesti PIN kodų generatoriaus sugeneruotų skaitmenų sekų bei patvirtinti slaptažodžiais.

Panašaus pobūdžio sukčiavimo schemas nėra naujos, o informacija apie jas viešojoje erdvėje skelbiama periodiškai. Vartotojai nuolat įspėjami būti budrūs, nespausti iš nepažįstamų asmenų gautų aktyvių nuorodų ir neatskleisti personalizuotų saugumo duomenų interneto svetainėse, kurių patikimumu nėra įsitikinę. Be to, bankas pareiškėją apie sukčiavimo rizikas buvo įspėjęs ir individualiai siųsdamas įspėjamuosius pranešimus⁷ Pareiškėjo bankui nurodytu elektroniniu paštu.

Lietuvos banko nuomone, galima daryti išvadą, kad Pareiškėjas būtų galėjęs išvengti neautorizuotos mokėjimo operacijos iš savo sąskaitos įvykdymo, jeigu būtų buvęs pakankamai kritiškas savo su mokėjimo priemone atliekamų veiksmų atžvilgiu ir būtų susilaikęs nuo veiksmų su savo mokėjimo priemone. Pareiškėjas turėjo galimybę suprasti, kad jo prašoma atlikti veiksmus, kuriais tvirtinamas mokėjimo operacijos įvykdymas. Vis dėlto Pareiškėjas fakto, kad jo buvo prašoma suvesti PIN kodų generatoriaus sugeneruotas skaitmenų sekas bei slaptažodžius, nors jis pats nesiekė, kad lėšos iš jo banko sąskaitos būtų pervestos, o priešingai – norėjo, kad į jo banko sąskaitą būtų įskaitytos lėšos už parduodamą prekę, nors tam, kad lėšos į banko sąskaitą būtų įskaitytos, nereikia tvirtinti mokėjimo operacijos PIN kodų generatoriumi, nevertino kritiškai ir vykdė trečiųjų asmenų jam pateiktus nurodymus. Lietuvos banko vertinimu, toks Pareiškėjo elgesys gali būti pripažintas kaip elgesys, iš esmės besiskiriantis nuo atsargaus elgesio reikalavimų, tai galiausiai ir lėmė, kad tretieji asmenys įgijo galimybę jo vardu inicijuoti Ginčijamą mokėjimą.

Taigi, įvertinus ginčo byloje turimus duomenis ir ginčo šalių paaiškinimus apie mokėjimo operacijų įvykdymo aplinkybes, galima teigti, kad Pareiškėjas mokėjimo priemone naudojosi nesilaikydamas mokėjimo priemonės išdavimą ir naudojimą reglamentuojančių sąlygų ir neįvykdė Mokėjimų įstatymo 34 straipsnyje reglamentuojamų mokėjimo paslaugų vartotojo, turinčio teisę naudotis mokėjimo priemone, pareigų.

Visų ginčo byloje nustatytų aplinkybių kontekste galima daryti išvadą, kad Pareiškėjo

⁷ Pranešimai siųsti 2025 m. birželio 13 d, rugsėjo 15 d., lapkričio 13 d. ir 2026 m. balandžio 7 d.

veiksmai, dėl kurių tretiesiems asmenims buvo sudaryta galimybė pasinaudoti jo mokėjimo priemone ir jo vardu inicijuoti Ginčijamą mokėjimą, pasireiškė dideliu neatsargumu, tai galiausiai ir lėmė, jog buvo įvykdyta neautorizuota ginčijama mokėjimo operacija iš Pareiškėjo sąskaitos ir Pareiškėjas patyrė nuostolių.

Mokėjimų įstatymo 39 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad mokėtojai tenka visi dėl neautorizuotų mokėjimo operacijų atsiradę nuostoliai, jeigu jis juos patyrė veikdamas nesąžiningai arba tyčia ar dėl didelio neatsargumo neįvykdęs vienos ar kelių šio įstatymo 34 straipsnyje nustatytų pareigų.

Išvada

Nenustačius pagrindo tenkinti Pareiškėjo reikalavimo bankui dėl Ginčijamo mokėjimo sumos grąžinimo (atlyginimo), Pareiškėjo reikalavimas atmestinas.

Šiame sprendime dėl esminių šalių išdėstytų argumentų ir nurodytų aplinkybių pasisakyta. Kiti šalių argumentai ir (arba) nurodytos aplinkybės neturi esminės reikšmės Lietuvos banko sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl dėl jų Lietuvos bankas plačiau nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detaliam atsakyti į kiekvieną šalių argumentą ir (ar) teiginį⁸.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo XX reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio Lietuvos banko sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui, prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis

⁸ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.